

niisamati oma enese rõõmuts, aga sellest saame meie pea-toidust. Meie laud on laetud. Sellepärast arwan, mina jään seia ja minu mees jääb ka; kui meie siin ka koguni mitte rahul ei ole — aga meie jääme.”

„Ja meie lendame maale vaatama, kas lewade tuleb!“ Ja siis nemad lendasivad.

Ja, ka seal maal walitses talwe, oli veel natuke wäljum, kui linnas. Külmi tuul puhus üle nurmede. Talupoeg suurte laba-linnastega istus saanis ja lõi läbi kottu, pliits seisis süles. Rahjad hobused jooksiswad, et aurasiswad. Kumi kriiksus ja lärises, warblased kelsiswad tee peal ja külmetasivad. „Piip! milla tuleb lewade? Küll kestab kaua!“

„Viiga kaua!“ kostis kõrgelt mäelt üle wäljade ja nurmede üks heal. Wõis olla, et warblaste jutt sealt wasta tõlas; wõis aga ka olla, et see imelik mees seda ütles, kes seal kõrgema lume-hange otsas istus, tuule ja tuisu läes. Tema oli walge, nagu talupoeg pitka walge luuega, oli pitka walge juuksetega ja habemega, oli lahwa näuga ja suurte selgete silmadega.

„Kes see wana on?“ küsiswad warblased.

„Seda mina tean,“ ütles wana taarn, kes aia-teiwa otsas istus ja nii asandlik oli, et aru sai, kuidas Jõsanda ees lõit ainult weiksed linnud

on, sellepärast ka warblastega juttu wõttis ja neile seletust tegi. „Mina tean, kes see wana on. See on talwe, mulline wana-mees. Tema ei ole surnud, kuidas Kalender ütleb. Ei tema on noore lüninga-lapse, lewade, laawataja, kes tulemas on. Ja, talwe on nüüd walitsemas. Huu! Teie lehas küll ka külm paugub, Teie waesed weiksed warblased!“

„Ja, et ole tõsi, mis ütlesin?“ wastas kõige weiksem warblane. „Kalender ei ole muud ühtigi, kui inimeste eneste mõte ja tegu; see ei läi looduse järel. Seda tõõd oleksivad nemad meie hoolets jätma pidanud. Meil on õrnem loomus.“

Nenda läks nädal mööda ja läksivad teised. Mets oli must, külmetanud järw oli nii kõwa, nagu langunud tina. Pilwed, need ei olnudki diged pilwed; oliswad niisked, külmad udu-kogub, mis üle maa kõifusivad. Suured mustad waresed lendasivad suurtes parvedes, healeta, otse kui oleks lõi magamas. — Korraga libises päikeseliir üle langunud järwe. See läikis nagu sula tina. Lume-kate mäe-harjal ei näitanud ka nagu enne wälja, aga wana walge kaju, talwe, istus veel seal ja wahlis üksi-filmi lõune poole. Tema ei pannud tähele, et lume-kate nagu maa sisse wajas, et siin ja seal weiksed rohelistes lapikesed sigisivad, kus siis maapind warblastest libises.